

Előfizetési feltételek

helyben házhoz hordva vagy vidékre postán küldve:

Egész évre 12 kor.
Fél évre 6 kor.
Negyedévre 3 kor.

Hirdetések díja:

□ szentiméterenként 6 fill. Kereskedők és gyárosok külön árkedezményben részesülnek.

KÖZÉRDEK

POLITIKAI, TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI LAP.

Nyílt tér sora 40 fillér.

AZ ALSÓFEHÉRVÁRMEGYEI GAZDASÁGI EGYESÜLET HIVATALOS KÖZLÖNYE.

Kéziratok nem adatnak vissza.

Megjelenik hetenkint kétszer: csütörtökön és vasárnap.

Szerkesztőség
és
kiadóhivatal:
Földes Ede
könyvkereskedése
Bethlen-utca 2. sz. alatt.
hova egy a lap szellemi részét illető közlemények, mint az előfizetések és hirdetések természetesen küldendők.

Kérjük t. olvasóinkat, sziveskedjenek, lapunkra előfizetéseiket mielőbb megújítani, hogy a kellő számú példányok nyomtatása iránt intézkedhessünk. Előfizetési áraink: Egész évre 12 kor., félfévre 6 kor., negyedévre 3 korona. Az Alsófehérvármegyei Gazdasági Egyesület tagjai — ha egyszerre fizetnek elő az egész évre — a „Közérdek“-et 10 koronáért kapják.

Nemzetiségi készülődések a választások előtt.

(—) A nemzetiségi kérdés örökösén egyik legfontosabb és legnehezebb kérdése marad hazánknak, amelyet sem az államférfiaknak, sem pedig a nemzet közvéleményének elhanyagolni nem szabad, ellenkezőleg gondos figyelemmel kell azt részletesen minden oldalról.

Határainkon belül a szlávok, románok és a szászok osztozkodnak velünk e hazán évszázadok óta, ámde a nemzetiségi mozgalmakkal, melyek theoretikusan a 18-dik század végén kezdődtek, tulajdonképpen csak a kiévezés óta van bajunk, csak az újra ébredt modern, nemzeti magyar állammal szemben támasztanak a nemzetiségek olyan igényeket, melyeknek egészben való teljesítése egyértelmű volna az öngyilkossággal.

A váltakozó magyar kormányok mindenha nagy gondot fordítottak erre a kérdésre, ámde annak valóban komoly és veszedelmes voltát tulajdonképpen csak a Wekerle-kabinet utolsó idejében ismerték fel, mikor is Hieronim belügyminiszter a hallatlan mérvet öltött román igazgatások és sajtótámadások után erélyesen lépett föl s a törvény alapján a román nemzeti comitét feloszlatta.

Ámde az erős mozgalmat hamarosan nem lehetett elfojtani, a „Replik“- és a „Memorandum“-per igazlmai még nagyon uralkodtak a kedélyeken s a Romániába menekült agitátorok Bukarestből a „Liga“ segítségével szították a tüzet, a panszlávok is erősen dolgoztak a felszövedésen és kölcsönös akciókat hajtottak végre a románokkal.

1895 nyarán tartották meg Budapesten az öszes nemzetiségek kongresszusát, mely a Bánffy-kormány ügyes sakkhúzásai következtében kudarczsal végződött.

Máskülönbén a Bánffy-kormány főfeladatának tekintette a veszedelmes mérvet öltött nemzetiségi igazgatásoknak — melyeknek számai messze nyúltak a külföldre is — véget vetni.

Közismeretű dolog, hogy ez sikerült is, és hogy e részben Bánffy Dezső oly érdemeket szerzett magának, amelyeket legelkeseredettebb ellenségei sem tagadnak el, mert az e fontos kérdéssel való teljes tájékoztatásra mutatna.

A nemzetiségi igazgatások terén ezután bizonyos szelcsend állott be, amely ugyan nem jelenthette a helyzet sanálását, mert hiszen az egyszerűen lehetetlen, de mindenesetre elértünk vele annyit, hogy a notorius agitátorok nem szerepeltek többé olyan kihívó módon, a külföld előtt discreditaltakká lettek a ránk szórt ragalmak, a román leik és orosz rubelek nem gurultak oly szemérmetlenül ide át hozzánk, hogy mintegy financiözök Magyarország vesztét, a magyar nyelv jogainak, amennyire lehetett, érvény szerzetett, s nem maradt megtorlatlanul semmi olyan sérelem, amely a magyarságot, a magyar államot, vagy a magyar nemzeti eszmét érte.

Ez körülbelül a helyzet ma is, ez idő szerint a legtöbb, amit ezen a téren elérni lehet.

Igaz, hogy a Bánffy-kormány bukása után kissé mozgolódn akartak volna különösen a románok, botorul azt képzelvén, hogy Széll Kálmán conciliáns jelszavai alatt talán gyengeséget és engedékenységet találhatnak, ámde Széll Kálmánnal ők éppen úgy jártak, mint a reakzionáriusok akiknek ez az erős, de diplomatikus államférfi mindannyiszor a legudvariasabban ajtót mutat, valahányszor csak kopogtatnak nála.

A nemzetiségek egy szikrával sem érezhetik magukat szabadabban tilos és hazaáruló törekvésekben a bárszonykezü Széll Kálmán alatt, kinek jelszava: „fortiter in re, suaviter in modo“, mint a vasmarkú Bánffy alatt, s ha ma mégis bizonyos mozgolódást és készülődést veszünk is észre az egész nemzetiségi vonalon, annak egyedüli oka az általános választások közeledése, amely mindenkor olyan idő volt, amikor minden megmozdul, minden a maga érdekét igyekszik érvényesíteni és minden nyerni akar.

A nemzetiségek között ezáltal nem a románok a legbánsabbak, ők mindenekelőtt a passivitas kérdésében maguk között is megoszlanak, s így a nagyszabású „Tribunában“ megjelent harezias tiltakozásuk s a megindítandó tiltakozó mozgalom lesz valószínűleg minden, amivel a választásokon szerepelni akarnak; ámde annál inkább mozgolódnak a panszlávok, akik erősen korteskednek jelöltjeik érdekében hol nyíltan,

nemzetiségi, hol néppárti programmal, s kik anyagi segélyt is kapnak a propaganda terjesztésére, s kik között újabb minden oldalról megindult az agitáció, melynek forrását az oroszországi panszláv körökben találhatjuk.

Kivülök még a szászok és szerbek is készülődnek; a szászok az összes hazai németeket be akarják vonni a zöldsász mozgalmukba s a szerb Omladina is beszélget ismét magáról, sőt a fiúemek között is akadnak olyanok, kik még mindig nincsenek melegegedve; ámde mindezen okvetetlenkedések, bár tudomást kell róluk venni s figyelemmel kell kísérni, mint minden mozzanatot e nagy fontosságú mozgalomnak, nem jelentik a helyzet rosszabbodását, csupán csak természetes és megszokott velejárói az általános választások előtti időeknek.

Szilágyi Dezső.

(P. C.) Zsibbasztó a fájdalom, mely e férfiu elvesztése által az egész országot sújtja, de a vesztesség nagyságát csak a jövő fogja megmutatni, midőn dicső műveinek gazdag vetése teljesen fejlődő természettel, az áldás merhetetlen teljességével fogja megajándékozni a nemzetet. Éjjel lopózkodott hozzá a halál s így benított meg örökre egy olyan teremő erőt, mely gyakran reménye, mely mindig büszkesége volt Magyarországnak. A magyar faj lényege igazán megtestesült ő benne: erős vágy a szabadság után, intranzigens ragaszkodásban a joghoz és törvényhez. Ezért sugárzott ki működése az adott viszonyok közt főképpen két irányban: a magyarnak függetlenségét saját közügyeiben erősíteni, és ezért voltak Szilágyi terjedelmes jogi reformjai, s ezért hangsúlyozta folyton a közigazgatási reform szükségességét; és Magyarország állami függetlenségét biztosítani a legveszedelmesebb befolyásolás, a nemzetközi papi befolyásolás ellen, és innen egyházpolitikai törvényei. És sehol sem túrta a fel munkát; mert eltekintve attól, hogy az az ő mélyes ismerete szerint legbiztosabb buvóhelye és legjobb kirohanókapuja a reakciónak, ellenmondott az az ő elvileg mindig oly tisztán alkotott meggyőződésének, ellenkezett az az ő egész természetével. Ő benne ugyanis a legvilágosabb

TÁRCZA.

Szilágyi Dezső utolsó hete.

Írta: Werner Gyula dr.*

Karlsbad, augusztus 1.

Azon az asztalon írom e sorokat, ahol ma egy hete Szilágyi Dezsővel vígan reggeliztünk. Jól érezte magát. A nehéz kura — úgy mondtá — még egy évben sem volt annyira hasznára. A Tátra verőfényes csucaiáról, a fenyvesek erősítő, tiszta levegőjéről álmodozott. Az „öt t“-ről, amelyek mélyek, titokteljesek és csillogók, mint az ő élete volt... S ime, ma már halott; nagy, feledhetetlen, időtlen-időkig pótolhatatlan halottja nemzetének...

Hétfőn délelőtt a luxus-vonattal utazott el. S szerdán, a déli órákban vettem hirtelen halálának lesújtó híret.

Van-e csakugyan telepátia? Titkos szellemi erők megmozdulnak-e bennünk, ha valami nagy szerencsétlenség van készülöben? A balsors, amely Szilágyi halálával a nemzetet sújtotta, végigszaladt-e az én érző idegszálamon, mint egy halk kopogtatás, bejelentve a küszöbön levő katasztrófát?... Mint a só az esőt, megérezzük-e mi is a fekete napokat? Nem tudom.

Másnap, Szilágyi elutazása után, este nyolcz óra felé a Café Klapkából a városba indultunk karlsbadi tartózkodásom hű társával, Gyalokay Lajos rendőrtanácsossal. Pupp hotelja előtt s végig az „alte Wiese“-n hullámozott a nép. A villanygömbök — mintha hunyorgó

* „M. Nemzet.“

asszonyzemek volnának — itt-ott már kigyultak. Az alkonyatnak e bűvös szürkületében temérdek sétáló tolongott. Francziák, olaszok, németek, amerikaiak, angolok, török, szudáni a földkerekség mindenféle színű gyermekei.

Mint egy hatalmas napsütött folyó, olyan volt az emberáradat. Ékszernek, selyemnek, csipkének, szőke és fekete asszonyfejeknek fénylő hullámai jöttek szemközt velünk. A tömeg beszédének zsongása; nevetés, évődés, csengő kacagás; szerelmes párok vadgalambugása; gyógyuló, élvező, önző emberek vásári zaja; szóval az élet a maga teljességével vett körül bennünket. És én mégis — a halálra gondoltam.

Az villant meg az eszemben, — azon melegiben el is mondtam Gyalokaynak — hogy vasárnap reggel Szilágyi még gőzfürdőt vett. A jegyet maga váltotta meg. Hatalmas alakja alig fért el a szűk vaskorlátok között. Ha meghal egyszer, tudni sem fogja az a sok közönyös, idegen ember, aki utána megváltja jegyét: egy országnak mily értékes, nagy elméje fordult meg itt. De én látni fogom mindig, még évek múlva is, valahányszor utam e márvánnyal borított csarnokon víz keresztül...

Társam rám nézett. Gondolta magában: poeta. Se a sovány vacsorán, se karsu, szőke, őszibarack-arczu angol ladyknem jár az esze, hanem azon: hol, mikor és hányszor jelenik meg majd lelki szemei előtt a Szilágyi Dezső alakja — halála után. Holott Szilágyi Dezső még egészséges s az erdei kakuk még hosszú életet jósolna neki...

Vacsora után a fedett sétatér tájékán villantunk-kelünk. Nappali viláosság áradt szerte a villanygömbökből. Arról beszélgettünk, mily kevés Magyarországon az igazán nagy ember. Felvetettük a kérdést: Szilágyi e kevesek közül való-e? Állit-e valamikor neki szobrot a nemzet?

Este tíz óra volt. Nem sugta meg semmi előérzet, nem villámolt át fejtünkön az a velőthasogató gondolat, hogy — az újságírók nyelvén szólva — aktuálisabb, frissebb dologról mi nem beszélgethetünk volna e pillanatban. Szilágyi félig levetkezve, ott feküdt már diványa előtt. A felséges ész, amelynél ritkább óraművet a teremő keze keveset alkotott, — örökre megállott, végleg összetört, amikor mi nagyságának méreteit magasztaltuk.

Életének legutolsó hetében nap nap mellett együtt voltam Szilágyival. Napjában legalább négy órát töltöttem vele. Kisértem hosszú reggeli sétáiban; reggeliztünk távoli helyeken; hallgattam — nagy ritkán — zsörtölődését, vagy csodálatos, bölcs beszédeit; bizalmas nyilatkozatainak résein által belepillantottam lelkébe, gigászi agyának forrongó műhelyébe; láttam megcsillanni nagy terveit, mint valami távoli óceánt.

Hétfőn, amikor utra kelt, még búcsút vettem tőle. S így életének utolsó nyolcz napjából egyetlenegy nap volt, a legutolsó, amikor nem lehettem vele. Azon napja fölött már a legnagyobb és legkérelmetlenebb ur rendelkezett: a mors imperator. Neki, meglehet, barátja, mert megváltotta életének nagy egyedülvalóságától, fejlődő betegségeknek szenvedéseitől, az örömtelen öregségtől, amely hóésés módjára fejére szakadt

szellem párosult a legerélyesebb temperamentummal. Ő csak egy urat ismert, kinek mindig alá kell magunkat rendelnünk; a nemzet szabadságát és haladását. És ennek az urnak ő mindig tette kész szolgálója volt. Így sokszor fejelemzetlenül látszott, holott változatlan hűségben, a legerősebb fejelemben ragaszkodott ehhez az ő urához; kiszámíthatatlannak látszott mindama lanyha és fel emberek előtt, kik homályos és kised személyüket az általános, a közügy fölé állították, kik felelemből, hogy semmiségüket le találják leplezni, minden némileg zavaros helyzetben tétovázta és ingadozta, míg ő rögtön tisztán látta maga előtt a kivezető utat. Bevégzett tökelesség volt ő a maga nemében, ki örömmel és önzetlenül méltányolta mások képességét és messze túllépte a középszerű streberség felfogó tehetségét; kimagasló egyéniség volt, kivel a látszat őrei, a frázis rentierjei soha sem voltak képesek egyetértetni. Ezért itt a kritika nem tehet egyebet, mint ecsetel és — bámul. Amit sokoldalú művelődési erős ösztöneben mindent olvasott és átgondolt, amit idegen népek tudáskincséből magába felvett, neki az mind csak a nemzeti kötelességteljesítéshez szolgált magyar államférfiúi hivatásában. Mintája volt ő egy ilyen államférfiúnak; perze csak olyanokra nézve követésre méltó, kiknek szelleme, kiknek jelleme az övével rokon, és kiknek éppen ezért nincs is szükségük mintára.

Sirjára, mert ott domborul a haza bölcsének Deák Ferencnek mausoleuma mellett, a hervadhatatlan hála koszoruját teszi le a nemzet.

Nyílt levél és kérelem Erdély történelméhez.

Az 1849-ik év július 31-én a fehéregyházi szabadságharcz küzdelmében elesett hős honvédek emlékére a hejasfalvi honvédsírok egyikére a hejasfalvi honvédek-emlék-bizottság egy emlékmű felállítását és leleplezését fogja ez évi szeptember hó 29-iken megtartani.

Mint hogy a fehéregyházi határon van már egy honvéd-emlék a névtelen hősök emlékére, a Hejasfalván emelendő honvéd-emlék-műre azon hős honvédek neveit óhajtjuk megörökíteni, kik köztudomás szerint e csatatéren estek el. Egy névsort kaptunk a kolozsvári Ereklé-Muzeumtól a hősök neveiről, névszerint: Daczó Zsigmond őrnagy, Zeyk Domokos százados, Endes Árpád százados, Pobleczki százados, Bozó Pál százados, Kuna százados, Oteska főhadnagy, Nóták Sándor főhadnagy, Gál Sándor hadnagy, Bors József hadnagy, Dané János hadnagy, Csizsér István elemzési biztos, Szaszarán János, Zima Sándor, Tölcséres János, Tölcséres István, Sófálvi Sándor honvédek, kiket itt azon kérelemmel közlünk, szóljanak hozzá történelmünk, főleg Kővári László történetirő ur, hogy ezen nevek jogosan lehetnek-e megörökítve ezen emlékművön? s rajtuk kívül nem ismeretesek-e más hős honvédek nevei, kik e csatatéren estek el, kiknek nevei sorakozhatnának ezen honvéd-emlék-művön?

volna. De ellensége a magyar nemzetnek, amely nagy fiait mindig a legrosszabb pillanatban veszíti el.

A gyászunk e komor országában nincs se erőm, se kedvem, se időm megrajzolni történelmi alakját úgy, ahogy én láttam, én ismertem. Több, mint másfél esztendeig, csaknem naponként társaságában ebédelve, vagy vacsorázva, igen gyakran bizalmas, kis körben, ahol legjobban érezte magát s ahol leghatározottabban ragyogtatta elméje gazdag kincstárát, módomban volna elmondani intim megfigyeléseimet. Egyéni jellemének megkapó vonásait; a fénynek és árnyéknak játékát kedélyállapotában, amely egyrészt ellenállhatatlanul vonzotta, másrészt makacsul távol tartotta tőle az embereket. Főleg pedig módomban volna hűségesen beszámolni utolsó napjainak gondolatmenetéről. Mi érdekelte és mi bántotta? Mi kapta meg figyelmét s mitől fordult el? Hogyan gondolkodott viszonyokról és emberekről? Mit szeretett és mit gyűlölt? Elég erősnek tartotta-e népet nagy feladatok megoldására; vagy Széchenyi elborulásával, vergődő lélekkel nézte vérégható nemzeti hibáinkat?

De ez történetírás volna. Vagy ahhoz veszedelmesen hasonló. Eljön majd annak az ideje is, amikor le lesznek mérve a tárgyilagosságot itélkezés hajszálfinom, érzékeny mérlegén hibái és erényei. Amikor a sebek, amelyeket vérengző gyujjával és marcangoló dialektikájával politikai ellenségeim ejtett, begyógyulnak; s a lelkesedés mámorja, amivel hívei diadalmas ékesszólását hallgatták, a lelkekből s a fejeikből elszáll. Ha majd politikáját az idő próbaköve igazolni fogja; s cselzjai, tervei — mint a Tátra hegysége — a maguk összefüggésében, imponáló vonalaiban állanak a láthatáron: akkor jön el az ideje, közprédára adni megfigyeléseinket. Mindazt, amit ma elhallgatni tanácsos is, ilik is, a nagy

Az adatokat kérjük Somogyi Albert elnökkel Héjasfalván közölni.

Héjasfalván, 1901. augusztus 3-ikán.

Hazaifias tisztelettel

Somogyi Albert,
elnök.

Adorján László,
jegyző.

Levelezés.

Elszámolás egy mulatságról.

Marosujvár, 1901. július hó 27.*

A marosujvári ev. ref. egyház július 21-én erkölcsileg és anyagilag fényesen sikerült mulatságot rendezett. Ott volt a vidék és Maros-Ujvár előkelősége. A bálanyák: gr. Teleki Ádammé és gr. Bethlen Józsefné ő méltóságai, férjeikkel, s idb. és ifj. gr. Bethlen Sándorral, gr. Tholdalagival már 1/29-kor megjelentek a „Rákóczy” hangjai mellett. Olyan sok szép leány és asszony, annyi intelligens ifju ember vett részt e mulatságon, hogy meg sem kísértém a jelen voltak feljegyzését. Csak annyit jegyzek meg, hogy a négyeseket 120 pár táncolt, előkőn a két szépséges bálányával. Tíz órákor már nem fert az összegyűlt serege a „Liget” tágas tánchelyiségébe, az étteremnek használni szokott termet is a táncolóknak kellett átengedni. A zenét Rák karmester vezetése alatt a kitűnő bányászzenekar és egy cigány-banda szolgáltatta. A Kolozsvárról, Nagy-Enyedről és a vidékről megjelent jogászok, a helybeli tanuló ifjuság és terepfelnevő tisztikar gondoskodtak, hogy ne hangozzék el a zene hiába. Nem panaszkodott egy tánczosnő sem, táncolt mindenki eleget. Az öregek között folyt a politika az alispánválasztásról, képviselőjelölésről. Ugy tettünk, mint hajdanta a persák; poharazás közben eszmét cserélünk, hogy annál bölcsőbb határozatot hozhassunk majd együtt a választók nagy közönségével és komoly tanácsában. Különbön mindket fontos kérdés határozatát már eddig is meglehetősen előkészítette a közvélemény, és ami még elvégzésre vár, az nem a mi bálunk feladata.

Rövidke vázlatával a mulatság lefolyásának csak azt akarom jelezni, hogy megtalálta itt minden ember a magához illő időtöltést. És amellet, hogy kitűnően mulattunk, az új templom berendezésére is szép jövedelmet hoztunk össze. A teljes bevétel 832 korona 70 fillér, a kiadás 266 korona 06 fillér, tiszta jövedelem 566 korona 64 fillér.

Ezen szép jövedelmet köszönjük a megjelenteknek, köszönjük a felülfizetőknek, kiknek névsorát nyilvános nyugtázás és őszinte hálaunk kifejezésékeppen ime közöljük. Felülfizettek: gr. Bethlen József 70 kor., gr. Teleki Károly 40 kor., br. Kemény Géza 40 kor., br. Zeyk József 40 kor., gr. Teleki Ádám 40 kor., gr. Bethlen Sándor 20 kor., gr. Teleki Mihály 20 kor., Szász József főszolgabíró 20 kor., Ciccimarra Richard 20 kor., Pogány János 10 kor., Benedek Farkas 8 kor.,

* Terhiány miatt késett. Szerk.

Reinholz Árpád 6 kor., Katona Lajosné 5 kor., Thomasz József 10 kor., Felix Károly 10 kor., Bójtke Kálmán 5 kor., Mészáros István 5 kor., Gergely Samu 5 kor., Hirschfeld Lajos 5 kor., R. L. 4 kor., Láng Aurél 4 kor., László József 4 kor., Szabó Albert 4 kor., Kádár János 4 kor., Boér János 4 kor., Jancsó Lajos 3 kor., Felföldi Beláné 3 kor., Dózsa Emma 4 kor., Kurta Károly 2 kor., Barabás Lajos 2 kor., Tartler István 2 kor., Güttler Ágoston 2 kor., Magyar Mihály 2 kor., Sikó Árpád 2 kor., Ecsedi István 2 kor., Susnek Viktor 2 kor., Balog János mérnök 2 kor., Bora Benedek 2 kor., Naftali József 2 kor., Dunst Gyula 2 kor., Csiki Sándor 2 kor., Virág János 2 kor., Kiss József 2 kor., R. Viski Béla 2 kor., Schmeltzer Vilmos 2 kor., Székely György 2 kor., egy fűrdővendég 2 kor., Szécsi Ferencz 2 kor., Benke Andor 1 kor., Boér György 1 kor., Borbély János 1 kor., Vagner József 1 kor., Márton Károly 1 kor., Schreiner István 1 kor., Boér László 1 kor., Salamon Samu 1 kor., Dergán János 1 kor., Vecsernyés Sándor 1 kor., Jávorszki József 1 kor., Dr. Tompa Kamil 1 kor., Vild Tamás 1 kor., Laczkó Sándor 1 kor., Kovács József 1 kor., Csiki Kálmán 1 kor., N. N. 20 fill., Hageman Ödön 60 fill., Nyiró Sándor 50 fill. Összes felülfizetés: 470 korona a 30 fillér, mely összeg a fentebb kimutatott összes bevétel, illetőleg tiszta jövedelemben bent foglaltatik.

Négy-öt éve már, hogy ilyen s ehhez hasonló módon gyűjtögetünk a templomra. E gyűjtésnek eredménye 17.000 korona és megvan a kölcsön veendő 6000 koronának is a fedezete. A templom ma-holnap fedél alatt lesz; a torony bádofedele rajta a csillag messzire ragyognak a nap tiszta fényében. De fényesebben ragyog ennél az én patronáimnak, patronusaimnak, szeretett hivesimnek jó cselekedete. Ezek hirdetik kiválóképpen Isten dicsőségét. Ez a templom, ha Isten megsegít, úgy épül fel, hogy e zehra külön adó nem terhelendő egyházam tagjait.

Összehozta a buzgóság azt, mit a kényszer összehozni nem lett volna képes. „A jó ember az ő jó szívének kincseiből hozza elő az Istennek tetsző ajándékot.”

János Lajos,
ev. ref. lelkész.

Fűrdői élet.

Maros-Ujvár, 1901. aug. 4.

A marosujvári fűrdővendégek egészen el vannak ragadtatva attól az élénkségtől, amit a mostani fűrdőszalon nyújt nekik. Valóban — leszámítva a lakás-mizériákat — a fűrdők igen jól érezhetik magukat; mert szórakozás dolgában vetekedik e kis fűrdő nagyon sok nagyobb fűrdővel.

Színi előadás, táncsztevény, hangverseny egymást éri, és egyik élvezetesebb, mint a másik. Az Erzsébet-nőgyűlés által rendezett hangverseny például pártját ritkította.

A hangverseny programmszámai valódi művészi izléssel voltak megválogatva, és épp oly művészi precizitással előadva. A hallgató nem tudta eldönteni, hogy a

halott s az élők iránt tartozó kötelességből egyaránt. Ezuttal ama nyolcz nap külsőségeit, jelentéktelen, de azért érdekes s mindenkifelett jellemző vonásait szedem sebtiben össze, amely nyolcz nap e fényes, termékeny, eredményében és hatásában történelmi jelentőségű életnek az utolsó hete volt.

Három hetre terjedő kurájának kétharmadát Szilágyi Dezső már lemorsolta, mikor július 21-én Karlsbadba megérkeztem. Aznap nem találkoztam vele. De akikkel beszéltem, egytől-egyigt azt mondták róla, hogy jó színben van, hogy testsúlyban fogyott, hogy jókedvű s a kura használ neki.

Másnap, hétfőn, kora reggel a Markbrunnál pillantottam meg. Szívesen fogadott, a beszámolómról beszélt velem, melyet kivonatban olvasson.

— Meleg táviratot kaptál! — tette hozzá, a miniszterelnöknek a zalthuai választókhoz intézett táviratára czélözva. — Rendben vagy a kerületteddel?

Leadta a poharát, kis szalvétáját és az üvegcsövet, amelyen, hogy fogait kímélje, a 47%-os Bernárd-forrás vizét szűrszögeltette. Azután megindultunk reggeli sétánkra. A vizek ivása után, amelyek a vért a fejnek hajtják, járás-kelest rendelnek az orvosok. Körülbelül egy órát. Csak ha azt lerobotoljuk, akkor ülhetünk reggelhez.

Szilágyi, mint minden dolognak, ennek is hamar a fenekére látott. Mindig mondogatta, hogy a karlsbadi kura Achilles-sarka a reggeli séta. Aki keveset mozog, a megivott veszedelmes vizeket a szervezete reggelig fel nem szívja, fel nem dolgozza, — az pórul járhat. R a d ó K á l m á n hirtelen halálát, a szívnek gyengesége mellett, a kevés mozgásnak tulajdonította.

Ez volt az oka, hogy reggeli sétáját a hegyek között

végezte, de természetesen jó karban tartott, pompás utakon. Hét reggel voltam vele sétálni s e hét nap közül hat ízben másfelőrás, tehát oda-vissza háromórás sétát tettünk. Csak egyszer rövidet, elutazása reggelén.

E séták három hét alatt sohasem maradtak el. Kétszer indultunk neki esőben, egyszer jól meg is kaptunk. Magas hegyeket nem mászott. A meredekebb áztatókon is ruganyos léptekkel járt. Azt mondják: szivbaja volt. Nem hiszem. Hatalmas melle, amely olyan volt, mint a kovács fujtatója, sohasem zihált, sem sétában el nem fáradt.

Hanem a reggeli jól esett. Azon híresztelésekkel szemben, hogy Szilágyi Karlsbadban is sokat evett, kijelentem, hogy aggodó gondoskodással betartotta a kurát s így ételben, italban mértéket tartott. Reggelije mindig ugyanaz volt: gyöngye tejeskávés s egy kis darabka vaj. Egy pohár friss vizet is mindig ivott, de csak az Abesgen, Krischensprungon, S.-Leonhardon. A magasabb helyeken, ahol jó forrásvizek vannak. Mert Karlsbad vize ihatatlanul rossz.

Reggeli sétáira könnyen volt öltözve. Szürke és sötétké nyári ruhában járt. Puha, szürke kalapot viselt. Zsebéből a Neue Freie Presse vagy az Egyetértés egy száma kandikált ki. Akkor szokta meg, mikor egyedül sétált. Amig én vele jártam, egyszer sem olvasott újságot a reggelinél. Esős időben egy nagy zöld loden-köpenyeg volt rajta. Sétáinak elmaradhatatlan társa volt az esernyője. Nagyon erős, nagyon vastag nyele volt, hogy a Tátrában hegymászó bot gyanánt használhassa. Régi jószág volt, jövő évben akarta negyedszer behuzatni. Reggelijének elköltése után cigarettára, vagy könnyű szivarra gyujtott. A vidék nézésébe merülve, hajdon fővel élvezte a fenyvesek levegőjét. S vidáman elbeszélgettük az időt.

ritka technikai művészetet bámulja-e, vagy pedig egyszerűen nekijárja magát az összejáték gyönyörének, és nem törődve semmivel, ringatózzék a zene kellemes hangjain.

Zenekarunk bármely nagy városnak diszére válnék, ami természetesen nagy részben a karmester érdeme. A Pásztor Gyula ur művészi hegedűjátéka pedig egyszerűen utólrhetetlen. Nem minden fűrdőnek jut ám olyan hegedű-virtuóz, mint a mi kis fűrdőknek. És itt külön köszönetet kell mondanunk az élvezetes Beriot-hangversenyért, mely igazi eszményi élvezetet nyújtott.

De nem maradtak hátra a zongorajátékosok sem, Binder Józsefné és Szabó Albertné urnók, kik művészi játékkal a hangversenyt egy érdekes ponttal gazdagították. A közönség nem is maradt hálátlan a páratlan műveltségért, mert ráadást is kért, és ők oly szívesek voltak, hogy a közönség óhajának engedve, program-számaikat megtoldották.

Volt aztán egy kedves monolog is: „A kis világgyűlölő”, melyet Jancsó Adrienne k. a. igen kedvesen és természetes közvetlenséggel adott elő.

A Barabás Lajosné urnó által előadott melódrama, „A holt költő szerelme”, nagyon szép és megható volt. Egyike volt az est legsikerültebb fénypontjainak. Egészen magával ragadta a közönséget, hogy lélekzetfojtva lesték minden egyes szavát. A melódrama zenekíséretét Binder Józsefné urnó játszta finom művészettel.

Volt még aztán népdal hegedűn és cimbalmon előadva, melyet a közönség szintén megújrázott. És aztán végül táncz és jókedv kivilágos kiviradtig. No ha még most sem lennének megelégedve a szórakozni vágyók, nem tudom, hova kellene küldeni őket.

A legspleenesebb angol is kijönne a flegmájából és oszárdást járna, ha Maros-Ujvárra küldene az orvosa.

A fűrdőző közönség, valamint az itteni társaság hála lehet a nőgyógyász iránt, hogy ilyen szép és élvezetes est részesévé tette őket, és a jövőben, reméljük, még többeket toborzauak a marosújvári fűrdő látogatására. Vederemo.

Nemo.

Vegyes hírek.

— **Balogh Vilmos miniszteri tanácsos**, a földmívelési miniszterium elnöki osztályának vezetője, kinek jóindulatából vármegyénk közgazdasági intézményei, különösen a szőlőszet és erdőszet terén, sok előnyben részesültek, s aki szeretett megyéje iránt mindig kiváló előszeretettel viseltetik, mint eddig is minden évben, úgy most is eljött kedves nejével együtt meglátogatni rokonait: Tóth Miklós m. árvaszéki elnököt, Szász József főszolgabíró és családjaikat, innen pedig M.-Igenbe megy testvére Balogh Dezső és rokonai látogatására.

— **Csató János** kir. tanácsos, vármegyénk tudós alispánja, a következő tisztújítás alkalmával megválni szándékozik 1874 óta viselt állásától. Várme-

Politika, irodalom, a sajtónak ügyei, a közoktatásügy, a gazdasági kiegyezés, mind ez szóba jött.

Én mindig ügyltem arra, hogy komoly témákkal ne álljak elő. Emberek személyes dolgára, frissen sült mendemondákra, illatos héju asszonyi történetekre, a fűrdőélet mindennapi eseményeire tereltem a nagy, komoly elme figyelmét. Ő maga is röviden, odavetett krétarájzokban, egy-egy villámó ötlettel szólott a közdolgokról. De micsoda megjegyzések voltak azok! Egy-egy mondatában több tartalom volt, mint sok politikusknak kötetekre menő beszédében és egy kazal újságzikkben.

Általában elméje sohasem pihent. Örökös mozgásban volt, mint a végtelen tenger. Egyszer nagy kérdések gályáit emlegette, máskor színes csigákat, a lélek mélységeiben termelt gyöngyöket vetett fel. Rettenetes volt, ha szilaj indulat korbácsolta fel hullámaikat. Máskor sima volt gondolatainak felszíne. A csillagok, az égbolt és sziklás partok, az egész mindenség tükrözött benne...

A reggeli séta után megfürdött. Még jó, ha 26 fokos vízben, lakásában cselekedte meg. Többnyire — 21 napból 17-szer — gőzfűrdőt használt. Végzetes gondolat. A karlsbadi kura, még a leggyöngébb is, anélkül is vértolulást okoz. Minthogy három pohár vize közül kettőbe karlsbadi sót tett, amelynek hajtó hatása van; minthogy a szokottnál rosszabbul táplálkozott és sokat járt: a gőzfűrdő gyakori használata soványította ugyan, de lejjebb szállította erős állapotát. Nem vagyok orvos, nem értek az ő tudományukhoz semmit, de mint laikus is merem állítani, hogy a gőzfűrdőnek a karlsbadi kurával egy időben való használata a katasztrófa talaját alaposan elkészítette. Ez a halálnak szállás-készítője.

(Vége következik.)

gyének közönsége, mely szolgálatának 25 éves jubileumán oly szép ovációban részesítette, bizonyára teljesen méltányolni fogja ezen elhatározását is, s hosszas, hű szolgálatai elismerésül kivételképpen valószínűleg el fog tekinteni a nyugdíjszabályzat szigorú intézkedéseitől, s olyan nyugdíjat fog meghatározni, mely megfelel előkelő állásának és szolgálatainak.

— **Dr. Magyarai Károly** vármegyei főorvos, ki úgy tudományánál, magas műveltségénél, mint fennkölt lelkületénél és nemes szívenél fogva igazán disze volt a vármegyei tisztviselői karnak, azzal a szerénységgel, mely őt oly szépen jellemzi, csendesen elvonult tevékenysége 30 évi szinteréről nyugalomba. Maholnap megváltozik teljesen az a régi tisztikar, melynek sokszor nehéz feladatokat kellett végezni, a haladás, fejlődés céljaira alapokat rakni, új intézményeket teremteni, a közeletet igazán alkotmányos, szabad szellemben elevenné, frissé tenni, egymás közt s a nagy közönséggel egybeolvadva ösztinte kollégialitást és bizalmas összetartást fenntartani. E régi tisztikarnak nagyra becsült, szeretett tagja volt e kiváló férfiú, kinek nevéhez számos intézményünk alapítása és vezetése fűződik. Szív-ből ohajtjuk, hogy nagy tudását és nemes humanizmusát sokáig élvezhesse az a tisztelő kör, mely hozzá igaz melegséggel és hűséges barátsággal ragaszkodik. Főispánunk igen meleg hangú, szép hivatalos iratban bucsuzott el tőle, s úgy hisszük, hogy a vármegye közönsége is, közgyűlése alkalmával, meg fog emlékezni kiváló tisztviselője érdemeiről. Életrajzi adataiból a következőket sikerült összeállítanunk: Született 1839 január 3-án Alpesten Hunyadmegyében, hol édes atyja ev. ref. lelkész volt, kit 1849-ben Solomon oláh tribun Déván két társával együtt boszúból fűbélvetett. Édes anyja Benedek Klára, néhai Benedek János és Sándor nagyenyedi előkelő birtokosok testvére volt. Iskoláit Nagy-Enyeden, orvosi tanulmányait Budapesten kiüntetéssel végezte. Megnyerve orvostudori oklevelet, a Rökus-kórháznál nyert alkalmazást dr. Lumnitzer és dr. Wagner hírneves orvosok oldalán. Időközben a kolera-járvány kitérővén, Komárommegyében, Neszmély környékén nyert alkalmazást. 1868-ban Kisküllömege főorvosa lett. 1870-ben pedig Alsófehérmegye választotta főorvosává s ez időtől fogva f. augusztus 1-ig teljesítette igaz lelkiismeretességgel hivatását.

— **Iparosok mulatsága.** Hogy iparos-íjúságunknak különösen kedvez a szerencse, ezt bebizonyította a múlt vasárnap — aug. 4. — mulatság, mely az égen feltorlódtól kedvezőtlen előjelek dacára oly szépen sikerült, hogy semmi kívánni valót nem hagyott fenn. Az időjárás, mely egész héten át aggodalommal töltötte el a rendezőket, a mulatság napjára megemberelte magát, az eső szünetet tartott s olyan szép számban gyűlt egybe a közönség, hogy ugyancsak megtelt a sétatéri táncz helyiség. A mulatságon megjelenetek közeletünk kitűnősegei közül többen, elükön a minden szépért és jóért lelkesedő főispánnal, Zeyk Dániellel, továbbá Török Bertalannal, népszerű országgyűlési képviselőnkkel, ki láthatólag jól találta magát polgártársai között, huzamos ideig tartózkodott a mulatságon, jól ismert igazi érdeklődését tanúsítva iparos-osztályunk iránt. A mi a mulatság erkölcsi sikerét illeti, ezt fényesen bizonyítja a fesztelenség, az általános jókedv, mely mindvégig uralkodott. S hogy az anyagi siker is kielégítő volt, arról tanuskodik a 300 korona körüli bevétel. A mulatság népességét bizonyítja az, hogy a négyeseket mintegy 90 pár járta. A jelenüvölt hölgykoszorúról az alábbi hevenyészett névsorral szolgálók, szíves elnézésre számítva a netaláni hiányokért.

A s s z o n y o k : Albrechtovich Antalné, Borsos Józsefné, Balla Béláné, Biró Tamásné (Arad), Bessenyeiné, Bokor Istvánné, Dafcsinszky Józsefné, Egressy Istvánné, Fogarasiné, Gergelyi Istvánné, Gönczi Aladárné, Horváth Albertné, Halász Józsefné, Huber Gyözöné, Henny Ignáczné, Incze Istvánné, Kovács Károlyné, Kovács Jánosné (Tövis), öz. Kiss Károlyné, Levainé, Molnár Kornélné, Mecsér Lászlóné, Nagy Antalné, Osztian Lajosné, Paulini Rudolfné, Pataky Lajosné, Rác Lajosné, Székely K. Jánosné, öz. Szócs Ferenczné, Szilágyi Jánosné, Telegdy Árpádné, ifj. Tomai Pálné, Üveges Andrásné, Villányi Józsefné, Wilk Edéné, Willersdorfer Antalné, Wagner Józsefné, Wimmel Waldemárné, öz. Zilahy Józsefné.

Leányok: Borsos Kati, Zsuzsa és Linka, Bakó Berta, Bokor Ilona, Bessenyei Róza, Csetri Anna, Dunai nővérek, Dafcsinszky Etelka, Egressy Teréz és Rózsika, Fogarasi nővérek, Horváth Irén, Henny Teréz, Kiss Dona, Kovács Ida (Tövis), Kovács Mariska, Keller Ilona, Komáromi Emma, Latanczy Berta, Lévai Róza, Ligeti Irénke, Molnár Róza és Ottilia, Máthé Erzsike, Mecsér Mariska és Gizi, Paulini Irén, Netti és Emmi, Pataky Vilma, Poloni Vilma, Rác Irén, Schiller Nina, Székely Ida és Vilma, Szőke Berta, Székely Lujza, Szász Julcsa, Üveges nővérek, Vári Jolán (Kolozsvár), Villányi Ida, Wagner Vilma és Ida, Zilahy Annuska.

A kedélyes mulatság reggelig tartott. A szép siker, melyről a fennebbiekben igyekeztem lehető hiven beszámolni, méltó jutalma a rendező bizottság ügybuzgóságának.

Egy iparos.

— **Kolozsvárt** igazán hihetetlenül hangzó zendülés történt f. hó 4-én, úgy, hogy a városi előjáróság és különösen a rendőrség magatartásán és az előrelátás, kellő tapintat hiányán nem lehet eléggé csodálkozni. Részint a város emelése, szépítése címén fokozódó terhek, részint a rendőrség egyes közegei részéről ez évben már több ízben tapasztalt brutalitások és visszaélések annyira felizgatták a lakosságot, hogy midőn közelebb egy honvéd őrmester halálosan s egy polgár veszedelmesen lettek megsebesítve két ittas rendőr által, csak egy szikra kellett a tömeg bösz indulata kitérőre. Az alkalom megjött. Vasárnap délután egy részeg paraszt kést rántott egy őt rendreutasító rendőrré, ki kardjával vágott reá. Oly vihar kerekedett ebből, hogy nagyszámu katonaság alig tudta a feldühödött tömeget visszazorítani, mely megtámadta a városházát, nagy rombolást tett a vívodá, lövölde épületében, megtámadta a főkapitány és több rendőr tisztviselő lakását és összerombolta, kieresztette a fogházból a rabokat stb. Szomorú tanulság, hogy a szenvedélyek felizgatása és a tapintatos, jóindulatu hivatali bánás hiánya még Kolozsvárt is minő szerencsétlenségeknek lehet okozója.

— **Városunk tanácsa** közhírré teszi, hogy alsófehérmegyei, nőtlen, kiszolgált katonák csendőrségi szolgálatra tömegesen-felvételnek. Nem győzzük eléggé ajánlani azon szülőknék, kik fiokat csendőrségi szolgálatra szánták s kiknek fiok jelenleg tényleges katonai szolgálathoz áll, hogy fiokat a katonai szolgálathoz közvetlenül, a szolgálat megszakítása nélkül, léptessék a csendőrséghez át, mert akkor a különben elveszett katonai három év a csendőrségnél való szolgálat és nyugdíjazásba beszámíttatik. A katonaságtól közvetlenül átlépők a csendőrségi szolgálathoz eskü letétele után szülnék, rónaikat látogatására szabadságotatni fognak.

— **Ujonczok beosztása.** Nagy-Enyed város tanácsa közhírré teszi, hogy a folyó évben besorozott hadkötelesek közül ideiglenesen mint ujoncz a honvédséghez a következő hadkötelesek osztattak be: Biró János, Ungár György, Stern Izidor és Orás Domokos István; mint fűlős számuak ideiglenesen a póttartalékba jutottak: Ránka Mihály, Moldován Lázár, Antal Miklós, Vári Béla, Vadász János, Gilla József. Ezen póttartalékosok beosztása a hadsereg- vagy a honvédséghez csak a végleges szambavétel alkalmával fog megtörténni és az ujonczjutalékban addig netalán beálló hiány a sorszámuok rendje szerint legközelebb következő fűlős számuak áthelyezése által fog fedeztetni.

— **Közös háztartások Amerikában.** Illinois allamban a múlt évben tizenkét család kísérletet tett közös háztartás alapítására, mely kielégítő eredményre vezetett. A háztartás igazgatását egy választmány végzi, amely a legpontosabb könyvvizetessel mutatja ki a kiadásokat és bevételeket és minden hó végén a közös pénztárral beszámol. Számszerűleg kimutatja, hogy közös étkezés, lakbérfizetés és közös költségen beszerzett világítás mellett a tizenkét család ellátása, rendszeres gazdálkodással, jelentékenyen kevesebbe kerül, mint ha külön kellene e kiadásokat fedezni. Ugy Amerikában, mint Oroszország némely vidékein az ily társas háztartások minden tekintetben kielégítő eredménnyel jártak.

Szerkesztőség:

Dr. MAGYARI KÁROLY TÖRÖK BERTALAN

Kiadó:

Nagyenyedi Könyvnyomda és Papíráru gyár részvénytársaság

Nyomatott a Nagyenyedi Könyvnyomda és Papíráru gyár részvénytársaság könyvnyomdájában

KIS HIRDETÉSEK.

Minden hirdetés 10 szög 40 fillér, azon tul minden szög 4 fillér. A hirdetés bélyegdíjmentes. Levélbeli tudakozódásra szívesen válaszolunk, ha postabélyeg mellékelik. Hirdetéseket a kiadóhivatal vesz fel.

Aki állást vagy személyzetet keres, küldje be címét a német helyszerzőnek a következő címmel: **Stellen-Boten Braunschweig.**

BALLA BÉLA

friss hus és hentes-áru üzletében naponta friss vaj 1 kgr. 2.40, ugyszintén a tompaházi Mélt. Zeyk udvarnál készült csemege juh-sajt található. 1 kgr. 1 kor. 20 fill.

3560 1-1

Sz. 2923—1901.

Pályázati hirdetmény.

Alsófehér vármegye kisenyedi járásában Pókafalva község székhelyvel rendszeresített és ürese-
desben levő körorvosi állásra ezennel pályázatot
hirdetek.

A körhöz 12 község, 12.118 lakossal, tartozik,
melyek havonként legalább kétszer beutazandók.

Javadalmazás a szabályszerűleg megállapítandó
látogatási díjakon kívül havi előleges részletekben
fizetendő 1000 korona fizetés és 300 korona uta-
zási átalány.

Az 1883. évi I. t.-cz. 9. §-a, illetve az 1876.
évi XIV. t.-cz. 143. §-ában előírt képesítést igaz-
oló okmányokkal felszerelt kérvények pályázni
szándékozók által f. év augusztus 31-ig hozzam
benyújtandók, mert a később érkező folyamodvá-
nyok figyelembe nem vétetnek.

A választás f. évi szeptember 3-án d. e.
10 órakor Pókafalván a községi irodán fog meg-
tartatni.

A kisenyedi járás főszolgabírája.

Konczán, 1901. évi július hó 31-én.

Szabó Lajos,
főszolgabíró.

3554 2—4

Sz. 853—1901.
tkvi.

Árverési hirdetmény kivonata.

A nagyenyedi kir. járásbíró mint telekkönyvi hatóság közhírré
teszi, hogy dr. Geraszim Emil ügyvéd nagyenyedi lakos végrehaj-
tatónak Trucea Juon I. Niculae földész csákyai lakos végrehajtást
szervező elleni 62 kor. 42 fillér tőke és jár. iránti végrehajtási
ügyében a csákyai 275. számú tjkvben foglalt A + 1—5, 7—19.
rend 702., 703., 1079., 1080., 1395., 1396., 1397a., 1906., 1907.,
1908., 1909., 2078., 2659., 2668., 3242., 3254., 3809., 3958., 4434.,
4639., 4651., 4814., 4944., 4945., 5017., 2484., 2485. hr. sz. ingat-
lanokra 2654 korona, s a csákyai 552. sz. tjkvben A + 1. rend 3239.
hr. sz. ingatlanra 26 kor., összesen 2680 korona becsárban az árve-
rest elrendelte és hogy a fenn megjelölt ingatlanok az 1901. évi
augusztus hó 27-ik napján d. e. 10 órakor Csáky község-
község-házánál megtartandó nyilvános árverésen a kikiáltási áron alól
is el fognak adatni.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át
készpénzben vagy az 1881. LX. t.-cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal
számított és az 1881. évi november 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügy-
miniszeri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirokban a
kiküldött kezébe letenni, vagy annak az 1881. LXI. t.-cz. 170. §-a
értelmében a bíróságnál történt előleges elhelyezéséről kiállított
szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

A kir. járásbíró mint tkvi. hatóságtól.
Nagy-Enyeden, 1901. évi április hó 6-án.

Dr. Ács Jenő,
kir. aljbíró.

3558 1—1

Szám 3128—1901.
közig.

Hirdetmény.

Alólirott városi tanács ezennel közhírré teszi,
hogy a város tulajdonát képező s alább megne-
vezett javadalmak 1902. évi január hó 1-től 1905.
évi december hó 31-ig terjedő 3 évre haszon-
bérbe fognak kiadni.

1. A piaci vásár-vám, kikiáltási ára évi 16.288
kor. 78 fill.

2. A vágóhid és a mellette levő áruszinek, ki-
kiáltási ára évi 800 kor.

3. A bugyilivada és a Mladin Nicolae féle ka-
száló, kikiáltási ára évi 102 kor.

4. A korna-torki kaszáló, kikiáltási ára évi 20
korona.

5. A Pap-erdőben lévő kaszáló, kikiáltási ára
évi 12 kor.

6. A városi fogyasztási adópótlék, kikiáltási ára
évi 7100 kor. 10 fill.

7. A vadászatjog, kikiáltási ára évi 10 kor.

8. A kövezet-vám, kikiáltási ára évi 4400 kor

9. Az 578/670 hr. sz. alatti porondos hely, ki-
kiáltási ára évi 2 kor.

Az árverés 1901. évi augusztus hó 22-én
d. e. 10 órakor fog a városház tanácstermében
megtartatni.

Árverezni ohajtók tartoznak az árverezés meg-
kezdése előtt 10% banat-pénzt, esetleg a 10%-nak
megfelelő értékpapirt banatpénzül letenni.

Az árverezési feltételek a tanács kiadóhivatalá-
ban az árverezés napjáig a hivatalos órák tartama
alatt bármikor betekintheők.

Abrudbányán, 1901. július hó 25-én.

Miski József,
polgármester.

3557 1—3

BOR viszonteladók részére.

Olcso bor csapoltatott

Winkler Jánosnál,

melyből 10 litertől feljebb adatik.

Sz. 1642 901.
tkvi.

Árverési hirdetmény kivonata.

A nagyenyedi kir. járásbíró mint tkvi. hatóság közhírré
teszi, hogy dr. Geraszim Emil ügyvéd által képviselt Trucea Juon
és társai végrehajtatónak Trucea Todor és Trucea Niculae m.-b.
boesárdi lakosok végrehajtást szervező elleni 1896. február 15-től
a bírtokbaadásig évi 20 kor. elvont haszon iránti végrehajtási ügyé-
ben a gáldtől 66. számú tjkvben foglalt A + 10 rend 646b 2 2. hr.
sz. fekvőre 228 korona, valamint a 66. sz. tjkvből a 312. sz. tjkvbe
Serbán Pável nevére átvitt A + 237 3 1. hr. szra 42 kor., a 659 1.
hr. számra 77 korona, a 955 2. hr. számra 134 korona, a 407 1.
helyrajzi számra 213 korona, a 408 1. hr. számra 131 korona, a
b.-boesárdi 320. sz. tjkvben A + 933. hr. szra 37 kor., a 2018b.
hr. szra 10 kor., a borosboesárdi I. rész 27. sz. tjkvben A + 364.
hr. szra 30 kor., az 575. hr. szra 92 korona, a 691. hr. szra 103
kor., a 2551. hr. szra 86 kor., a 2827., 2828. hr. szra 173 kor.,
a 2586 2 2. hr. szra 89 kor. összesen 1445 korona becsárban az árve-
rest elrendelte, és hogy a fenn megjelölt ingatlanok az 1901. évi
szeptember hó 4-ik napján d. e. 10 órakor Gáldtő község-házánál,
és a m.-b.-boesárdi ingatlanokra 1901. évi szeptember hó 5-ik
napján d. e. 9 órakor M. B.-Boesárd község-házánál megtartandó nyil-
ványos árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is el fognak
adatni.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10
szazalékát készpénzben, vagy az 1881. LX. t.-cz. 42. §-ában
jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én
3333. szám alatt kelt igazságügyminiszeri rendelet 8. §-ában kije-
lölt óvadékképes értékpapirokban a kiküldött kezébe letenni, vagy
annak az 1881. LX. t.-cz. 170. §-a értelmében a bíróságnál történt
előleges elhelyezéséről kiállított letéti elismervényt átszolgáltatni.

A kir. járásbíró mint telekkönyvi hatóságtól.
Nagy-Enyeden, 1901. évi április hó 30. napján.

Dr. Ács Jenő,
kir. aljbíró.

3559 1—1

Sz. 2001 901. tkvi.

Árverési hirdetmény kivonata.

A marosújvári kir. járásbíró mint telekkönyvi hatóság közhírré
teszi, hogy Weress Sándor ügyvéd által képviselt Dudás István végre-
hajtatónak Dudás Mihály végrehajtatást szervező elleni 100 kor. tőke
követelés és jár. iránti végrehajtási ügyében a gyulaférvári kir. tör-
vényszék területén levő Istvánháza községben fekvő, az istvánházi 58.
sz. tjkvben felvett s Dudás György, Dudás Mihály, és Kis István
néven álló A + 1 rend 128., 129. hr. sz. belsőségre 369 kor., az ist-
vánházi 215. sz. tjkvben felvett s Dudás Mihály néven álló A + 2. r.
200 2. hr. sz. szántóra 108 kor., s 3 r. sz. 260 2., 261 2. hr. sz.
szőlő és kaszálóra 80 kor., a 4. r. sz. 346 hr. sz. kertre 1 kor., a
10. r. sz. 200 1. hr. sz. szántóra 107 kor., a 11. r. sz. 260 1.
261 1. hr. sz. szőlő és kaszálóra 81 kor., a 12. r. sz. 412. hr. sz.
szántóra 13 kor., a 13. r. sz. 447 2 3. hr. sz. szántóra 18 kor., a
14. r. sz. 567 2. hr. sz. szántóra 14 kor., a 15. r. sz. 687. hr. sz. or-
dóre 3 koronában megállapított kikiáltási árban az árverést elrendelte,
és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1901. évi augusztus hó
24. napján délelőtt 10 órakor megtartandó nyilvános árverésen a
megállapított kikiáltási áron alól is el fognak adatni.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át
készpénzben vagy az 1881. LX. t.-cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal szá-
mított és az 1881. évi nov. hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszeri
rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött ke-
zébe letenni, vagy az 1881. LX. t.-cz. 170. §-a értelmében banatpénznek
a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt
átszolgáltatni.

Kelt Maros-Ujvárt, 1901. évi május hó 16-án.
A marosújvári kir. járásbíró mint telekkönyvi hatóságtól.

3556 1—1

Sólyom,
kir. aljbíró.

A NAGYENYEDI

KÖNYVNYOMDA ÉS PAPIRÁRUGYÁR
RÉSZVÉNYTÁRSASÁG

könyvnyomdája rendkívül gazdag és modern felszerelésénél fogva képes minden hasonnemű vállalattal versenyezni úgy a munkák
olesó árai, mint azok izléses kiállítása tekintetében.

Készit: pecsétjegyeket, czimkéket, postacsomagczimkéket, szignaturákat, kötőzopapírokat, papirzaeszkókat stb. könyv- és
könyomdai vagy dombornyomásban. Továbbá műveket, folyóiratokat, körleveleket, levélfejnnyomásokat, képes árjegyzékeket,
mindennemű kereskedelmi nyomtatványokat úgy könyv-, mint könyomdai uton.

Elvállal mindennemű **könyvkötői** munkát is, s azokat gyorsan, olcsó árban és pontos kivitelen szállítja.

Figyelemre méltó! Mindennemű papírátut (cartonage), közönséges és hajlított dobozokat stb. gyógyszereszek, czukrárszok
és gyárosok részére kisebb árucikkéket jutányos és czélszerű csomagolására olcsó árban szállít.

A „Közérdek”

a megye egyetlen politikai lapja. Egyike a vidék legelterjedtebb lapjainak, s mint ilyen, **hirdetések közlésére kiválóan
alkalmas.**

Aki tehát olcsón és biztos sikerrel akar hirdetni, forduljon bizalommal lapunk kiadóhivatalához.